

[Hartvig Frisch.]

Grundlag, saa rejser sig straks Spørgsmaalet om en Tidsfrist. Vi var i Udvalget alle klar over, at det, at man i en Sag kan rejse Tvivl om selve Bevisbedømmelsen, selvfølgelig ikke kan løbe ubegrænset. Efter Overvejelse og Forhandling har vi, i Ændringsforslag Nr. 11, sat Fristen til 5 Aar, dog med den Bevægelighed, at en Person, der har været straffet med Frihedsberøvelse, og som derfor har været afskaaret fra selv at gøre noget for at faa sin Sag yderligere belyst og undersøgt, altid i 2 Aar efter Løsladelsen bevarer den Ret, der her er Tale om.

Hermed har jeg gennemgaaet det væsentlige i Ændringerne, og jeg vil saa gerne sige, at jeg synes, vi i Udvalget har gjort et ganske godt Stykke Arbejde (Afbrydelse af *Christmas Møller*). Ja, det synes jeg i Grunden. Der har i Udvalget, det gælder til alle Sider, været en ærlig Vilje til at tænke disse Problemer igennem og se at komme til et godt Resultat, og den højt-ærede Justitsminister har i alle Spørgsmaal, der har været stillet af Udvalget, vist sin Vilje til saglig Forhandling. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har jo ikke været Medlem af Udvalget, saa hans Lystighed paa dette Omraade turde være noget ugrundet!

Men skønt det altsaa er foregaaet paa den Maade, er den højtærede Justitsminister i en Artikel i „Berlingske Tidende“s „Lov og Ret“ blevet haanet for selve de betydelige Ændringer, som Lovforslaget er undergaaet. Det synes jeg ikke er noget at haane for, for det har jo dog fra alle Sider været anerkendt som Rigsdagens Ret ved Behandlingen af et Lovforslag at gøre vore Bemærkninger, og den Forhandlingsvilje, Justitsministeren her har vist, synes jeg man i enhver Henseende bør rose Ministeren for. Jeg ser heri kun et Udtryk for Rigsdagens baade Vilje og Evne til at se en Sag fra alle Sider.

Men besynderligt nok slutter den samme Artikel med en, kan jeg næsten sige, Trusel mod Rigsdagen, hvis den gennemfører Lovforslaget, som om det var et Diktat. Det findes i „Berlingske Aftenavis“ for 4. April, og der staar hen mod Slutningen, hvis jeg maa tillade mig at citere:

„Men Parlamentarismen og det demokratiske Styre er jo hos os udartet derhen . . . , at det afhænger af vedkommende Minister, i hvilket Omfang han vil bøje sig for den Kritik, der fremsættes under Sagens Behandling.“

Det er en ejendommelig Konklusion, vil jeg sige, efter at man lige har haanet Mini-

steren, fordi der ikke er meget tilbage, som man siger, af Ministerens Appelret. Men disse Jurister maa jo derom!

Der synes i denne Sags Behandling i det hele taget at gøre sig den Misforstaaelse gældende, at man kan øve Indflydelse paa Rigsdagen ved at true, naar man ganske staar og mangler Argumenter. Dette gælder mange af de Ting, der er fremkommet uden for dette Ting, og jeg vil ikke undlade at bemærke, at i den Henvendelse, vi i Dag fik fra Dommerforeningen, er der Bemærkninger rettet til Udvalget om det forhastede Arbejde, Udvalget havde gjort, som man maa sige ikke er paa sin Plads, og som der ikke er nogen som helst Ret for nogen uden for Tinget til at fremsætte.

Det er naturligvis sørgeligt, at Dommerforeningen, som de skriver, ikke kan møde den nye Appelret med Tillid, men det synes for os andre, at Tilliden vel maa være nøjagtig lige saa stor som den, hvormed alle vi andre Borgere kan møde en hvilken som helst af Jurister og Lægmand sammensat Ret.

Naar Dommerforeningen i sin Skrivelse taler om, at Appelretten i den her foreslaaede Skikkelse er afhængig af Administrationen, synes det fuldkommen uforstaaeligt for os, der netop har gjort os al Umage for paa ethvert Punkt, hvor saadan Tvivl kunde opkomme, at skære dette Element bort. Noget saadant kan man kun fremføre i Mangel af Argumenter. Jeg vil tilføje, at Citatet i Dommerforeningens Skrivelse vedrørende Professor Poul Andersens Udtalelse i „Ugeskrift for Retsvæsen“ synes tilmed direkte misvisende, idet det støtter sig paa Udtalelser af Professor Poul Andersen mod det oprindelige Lovforslag paa Punkter, hvor Ændringsforslagene udtrykkeligt har skabt et helt andet Grundlag. Lige saa mærkeligt forekommer mig den Klage, der føres over, at Dommerne er afskaaret fra Appel, efter at en saadan Appel ved Ændringsforslag søges gennemført. For man tænker sig vel ikke, at enhver ubetydelig Disciplinærsag skal kunne gaa til Højesteret?

Jeg har hermed gjort de Bemærkninger, som efter min Mening saavel Ændringsforslagene som Dokumenterne og de fremkomne Ytringer giver Anledning til.

Jeg slutter med at sige, at Udvalget har endt sine Overvejelser, og jeg ser ingen som helst Grund til, at Sagen skulde trækkes længere ud. Jeg anbefaler Tingets Medlemmer at stemme for alle de foreslaaede Ændringer, lige saavel som for selve Lovforslaget, naar det kommer til Afstemning.